

Landskap: Dalarna Upptecknare: Biugitta Ljungdahl, Lunn
 Härad: Leksands tg Berättare: Anna Håkander, Tällberg
 Socken: Leksand Berättarens yrke: hemmapru i bondgård
 Uppteckningsår: 1964 Född år 1878 i Tällberg, Leksands sn.

Julklappar och jultomte. s. 1.

Lull F 48

Majstång. s. 2.

" 46

Bröllop och bröllopseder. s. 2-4.

" 52

Julklappar och Jultomte

I min barndom förekom varken jultomte eller julklappar. Vi var för fattiga för att ha råd med något extra. Inte hade vi julgran heller. Den kom till byn mycket senare, jag tror det var omkring år 1902.

Tomtar, och tocke där, det var där då ingen i min familj var, jag var liten som trodde på. Inte ens såna som ni säger finns i ställen. Nej då. Men däremot gav vi kassor våra djur litet extra god, hade eller så, på julafton.

Julkorven kommer jag inte ihåg mycket av. Kassor hade de till bygden omkring 1900.

Midсомmar-bruk: ACC. N:R M. 16052:2.

I min by, varifrån jag kommer, hade man inte mejsting då. Men såkert i grann-byarna. Här i denna del av Tällberg, där jag bor nu har vi både darr och midsommer stäpp på Midсомmarafton. Och då används samma stäpp år från år.

Bröllop och Bröllops seder:

Vanligast var att viga i prostgården på min ungdomstid. Då hölls vederbörligt bröllop med färd till prästen och ett lägt följ med sigbakter.

Silverringar som vigselringar före kom allmänt lägt in på 1850-60-talet. Vaidagorier används praktiskt och användes av många. Men för det mesta

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

L.U.F. 46

L.U.F. 52.

hade de ähta makarna (i symmetri ker-
nan) nio ringar till vardags, nio
lader nuda och togs endast fram
vid högtidliga tillfällen. Mannen hade 1 ring,
kvinnan 2 st.

När vägen skulle gifta sig
deltog hela den byn där flickan bodde.
Alla var automatiskt välkomna. Det
kunde v.o.m. komma folk från grann-
byarna. För det mesta skedde bröllo-
ren på smarrarna, då det var vanligt
och man kunde sitta utomhus vid
festen efter brölloret. Mat tog var och
en med sig som kom, ty vanligtvis ha-
de bruderna var ej råd bjuda alla
på mat och dryck. Presenter förekom
sällan. Det var stor glädje, mycket dans
och musik, vid brölloren. Dansen hölls

på lördag bryllup, där också gästarna till
spelmännen insamlades under kvällen.
Jag märkte dock säga att ibland var
det naturligt så att särskilt inbjudna
^{vara} fick vara med vid brölloret och midda-
gen efteråt, medan de övriga var all-
män och alla som hade ork och kunde
gå i bryllupet var med.

När jag stod bred var jag
klädd i Leksands-dräkt med vit katta
med s.k. "fuchlesband" runt om, på
huvudet. De som "räkat illa ut"
var förbjudna använda höftbilsdräk-
ten och var då vita dräkter. Det
kallades att vara "slanes-klädd".

Äreportar seser aldrig
över porten till bröllopsgården. Att bädda
säck och andra uppstäl vid bröllopsfest på
bryllup av 1900-talet.